

ved Afdragsbestemmelsen. Det naturlige havde været, om man allerede i Efteraaret 1908 havde faaet denne Sag frem, thi allerede den Gang var Uretten eller Ubilligheden til Stede. Andragendet kom imidlertid først i Efteraaret 1910, og det beror vistnok paa, at disse Mænds egen Fagforening først vanskeliggjorde dem Sagen, først nærede en vis Ængstelighed for at bringe den frem, fordi den havde noget at betyde ogsaa med Hensyn til andre Spørgsmaal indenfor disse Funktionsnærklasser. Dernæst henvendte de sig i Ministeriet og fik ogsaa af den daværende Minister et venligt Tilsagn, men han stillede blot ikke noget Forslag, det blev udsat, og det har ogsaa været, antager jeg, fordi man har været opmærksom paa, at det var et konsekvensrigt Forslag, som vilde volde Vanskeligheder. Først i 1910 kommer det og kommer da som et Kompromisforslag, ikke som et Forslag, der gaar ud paa at erklære: Disse Mænd have Krav paa denne Anciennetet og hvad dermed følger fra 1907, men det siger: Der er gjort disse Mænd Uret, lad os derfor give dem et Tillæg for de to Aar, der ere tilbage af Ventetiden.

Det er altsaa rent og skært et Forslag for at raade Bod paa eller gribe ind i Afdragsbestemmelsens Virkning, og det er det, Flertallet har set paa som en farlig og konsekvensrig Handling, idet Forslagets Vedtagelse sikkert vilde have bragt meget talrige Ansøgninger frem i det Aar, der kommer, hvor Afdragsbestemmelserne endnu gælde. Derfor have vi ment, at det vilde være urigtigt at være imødekommende her, og hvor ondt det end gør mig personlig at maatte give denne Fremstilling af Sagen og maatte opfordre det Parti, jeg tilhører, til at fastholde sit Standpunkt, anser jeg det dog for at være nødvendigt, og hvis der ikke stemmes saaledes, som jeg foreslaar, ved denne Afstemning, vil det medføre, at vi til næste Aar ville faa mange forskellige Ting at raade Bod paa og i mange Tilfælde ville komme til at tage Afdragsbestemmelserne i os igen. Derfor tillader jeg mig at anbefale, at den Afgørelse, som blev truffen ved Finanslovens anden Behandling, fastholdes.

Ivar Berendsen: Den Form, hvorunder den ærede Ordfører har behandlet denne Sag, kan jeg kun i høj Grad paa-skønne. Ikke blot var den saglige Fremstilling, han har givet, baaren af Kendskab til Sagen, men ogsaa af Sympati for Sagen, saa at de, der ønske at skaffe Postpakmestrene

Tillæg, kun, efter min Mening, kunne beklage, at Præmisserne og Konklusionen ikke staa i noget godt Forhold til hinanden. Det kommer af, at Ordføreren, jeg vil ikke sige udelader, men dog kommer let hen over det Punkt, som var det afgørende i denne Sag, nemlig at selve Loven af 1908 vilde afhjælpe denne Uret, som blev gjort i 1907. Det staaer i en Paragraf, at den Uret, vi gjorde i 1907, hvorved vi skabte disse Folk en ringere Anciennetet, naar de havde været i Statens Tjeneste, end hvis de havde været i privat Tjeneste, vilde vi ophæve. Jeg ved ikke nogen eneste Tjenestemand i de fire Eterer, som ved selve Lønningens loven af 1908 paa den Maade har faaet den Uret gjort god igen, og som saa Afdragsbestemmelsen alligevel hindrer i at faa Uretten godtgjort. Naar den ærede Ordfører siger, at her foreligger et Kompromis, der ikke gaar ud fra, at de Mennesker have en Ret, men at det er et Billighedskrav, er det rigtigt, men det gør netop Sagen ufarlig. Dersom man i Efteraaret 1908 havde pukket paa en Ret og havde sagt: Det kan ikke være muligt at forstaa Loven paa den Maade, Administrationen gør, vilde det have været farligt, saa kunde der være kommet adskillige Konsekvenser, men nu fremkommer Forslaget i Kompromisform og siger: Loven, Afdragsbestemmelsen staaer ved Magt, men i dette enkelte Tilfælde, hvor denne samme Lov og ikke Begrebet Staten — dette almindelige Begreb Staten, som den ærede Ordfører var inde paa — har givet med den ene Haand ved at ophæve en Uret, men taget med den anden Haand ved at indføre Afdragsbestemmelsen, der tvang de samme Mennesker til dog at blive staaende med lavere Anciennetet, vilde vi i Overensstemmelse med Retfærdigheden skabe en delvis Oprejsning.

K. M. Klausen: De Udtalelser, der bleve fremsatte af den ærede Ordfører, vare af en saadan Beskaffenhed, at man maatte tro, at den ærede Ordfører selv vilde stemme for at gøre den Uret god igen, som er øvet overfor de 22 Postpakmestre. Jeg synes, at hans Forsvar var meget talende i Retning af, at der var gjort disse 22 Postpakmestre Uret, og derfor er det underligt, at det ærede Medlem kan stille sig paa Flertallets Standpunkt i denne Sag. Ved Kontorholdsloven af 1907 blev det bestemt, at Tjenestetiden for privat ansatte Postbude, som Landpostbude, skulde medregnes i Ancienneteten, men